

АБОНАМЕНТ:

за година 30 лева
за 6 месеца 18 лв.

ОБЯВЛЕНИЯ:

Годешни и венч. 40 лв.
Всички други обявления,
и реклами по 1 лв. кв. см.
Некролози и благодарности
по 2 лв. на кв. см.
Приставски обявления
по 80 ст. на дума.

ИЗТОЧЕН КРАЙ

Орган на Обединената Нар.-Прогресивна Партия

Бургаски Окръг.

Излиза всяка
СЕДМИЦАВсичко за вестника
се изпраща до
редакцията му.Директор: К. Илиев
адвокат

Телефон № 112.

ОРАНЖЕВ БОЛШЕВИЗМ

Когато дружбашите поеха властта, те побързаха да възвестят, че настъпва нова народовластническа фаза в нашия обществен и политически живот.

С това те не излъгаха.

Новата народовластническа фаза, която настъпи в управлението, резко се различаваше от фазата, която прекара това управление при някои от кабинетите от 1894 год. насам. Ако повечето от партиите, които се издигнаха на власт се мъчиха да внесат ред в безредието и закон във възстановеното беззаконие, и коя повече, коя по-малко сполучиха в своите мъжки и насоки — дружбашите, когато поеха властта сочеха за първ път и първа епохална стъпка към оформяване на своята политика, да унищожат създаденото и възврънат безконтролността и пълната анархия в ръководен принцип — в цел догонвана с всичко, което да пада на отвързаните им за престъпления ржце.

Законите, които беха създадени да положат основата на един свесен конституционно-парламентарен режим, бидоха унищожени един по един и почвата за анархията биде приготвена да култивира произвола и беззаконието и да обрече народа на една участ такава, на каквато бе обречен той в онова трагично време, когато юмука на Ст. Стамболов разбиваше олтареите на бжлгарските идеали.

Дружбашите направиха всичко за да докажат на народа, че под думата „народовластническа фаза“ те разбирали и разбират оранжевия болшевизм.

Днес за никого думата „народовластническа фаза“ няма двоенно значение; нейното значение едно и то е: оранжев болшевизм.

Има думи, които крият в себе си ужас, такава дума е оранжев болшевизм. Нея граждани произнасят с ужас, произнасят я с отвръщение, защото тя буди в техното съзнание спомени за преживени дни на „свободно робство“; защото тя е синоним на великото злодейство

да се играе с честта, с интересите, със съдбините, с кумирите на един народ; защото тя е знамение.

Оранжев болшевизм — това е достатъчно да охарактеризира епохата, която преживява бжлгарския народ сега, когато от всежде се говори, че той има една конституция най либерална, един завет най-свят, да пази правата си и задълженията си.

Човек е в недоумение, като гледа всичко онова, което се върши за сметка на народа. Нима тая Бжлгария, която има своята звезда на широкия все-светски небосклон, заслужава тая участ, която унищожава всякой залог за свесен конституционен живот?

С какво заслужи тая Бжлгария позора да се играе с нейните съкровени мечти?

С какво заслужи тя всичко това? С нищо!

Но „народовластническата фаза“ съществува, оранжевия болшевизм тържествува. Народа стои на кръстопът и смаян пита: Тези, които претендират, че изхождат от мене, с какво доказаха, че сж бжлгари?

С нищо!

Без чест и без срам дружбашите още продължават да управляват народа, с който нема нищо общо. „Герои“, те наумяват едни печални герои от французката история, които казваха: „нема народ“, за да събудят народа и той да им отговори: „нема тирани, които сж побеждавали и погребвали народи“.

Бжлгарския народ има в какво да верва — то е конституцията, и има още на какво да се надева — то е силата, която му дава тая конституция.

С тех, той народ, който не съществува за дружбашите, ще се изправи на краката си и ще скъса веригите на свободното робство.

Чрез законност той ще спаси законите, чрез чест, той ще срути безчестието — той ще се отплати.

Райно Райнов.

ЗАДУШЛИВА АТМОСФЕРА.

През време на дългата, изтощителна и зловеща за отечеството ни общоевропейска прехлюпен от една атмосфера, която терзаше и измъчваше бжлгарска душа в градовете и села, защото всички ний сме поставени пред една неизвестност, пред един „X“, раз-

решението на когото независеше от нас. Ний се изтощявахме и морално и материално, за да устоим достойно до края на борбата, като достойни чедра на под достойни деди и прадеди.

Ний гледахме как чезнат самоотвержени герои, наши близки и далечни, и в техния героизм черпехме вдъхновение и ку-

раж за да спечелим светлата кауза, за която ни вкараха несретници в кървавата борба.

Ний свихме партийни знамена, ний дадохме всичко за тази кауза и в момента на самопожертвуването, ний хвърляме презрителен поглед към всички ония изверги, които в най-трагичните моменти за съществуването на нашата татковина гледаха да натрупат богатства за да задоволят своите алчни апетити от общите подаяния на отечествения олтар, като се утешавахме, че когато се вдигне тази тежка задушлива атмосфера, всекиму ще се заплати според делата му.

Най-после тази тежка и задушлива атмосфера се вдигна един ден, като си отвори широк душник над дълго защитаваното Добро-поле. Ний капитулирахме, открихме хикса, който остави на плещите ни непоносими тяжести, но поне заживехме с мечтата, че отечествения небосклон се разведри, че над него засия синия небесен лазур, който ще подхрани люто наранените ни душа и сърдце и ще ги тласне в пътя на обновата и в културния прогрес, за който бжлгарина се показва тжй достоен, тжй възприемчив. Нашите надежди почнаха да се оправдават, защото на чело на управлението дойдоха добри и опитни управници като Малинов, Теодоров и др., които начертаха новата насока и в момента, когато народа освободен от тежкия кошмар на една гигантска война се насочи с устрем към своя път на развитие и обнова, ненадейно отечествения небосклон пак се прехлюпи с нова по-гъста, с нова по-задушлива атмосфера, която, ето вече две години не само, че не се вдига, но тя се превърна в истински политически и морален зихир, който ще уязви, ще задуши многострадалното тело на бжлгарския народ.

Тази нова задушлива атмосфера не ни дойде от вжн, като подарък; тя се вдигна от равнините и долините, гдето дружбашината сееше от 25 години семената на плесента, на демагогията, на тжпашината, на сепаратизма, на умразата между брат с брата, на борбата на мрака със светлината.

Тази задушлива атмосфера е по-грозна, защото тя се вмъкна в душата на народа и разяжда вече всичките му морални пориви и устои. От две години ний сме зрители на дела, похвати и думи, които извикват у нас най-дълбоко възмущение: подигравки със съдбините на един цел народ; най-грозното понижаване честта на цел народ

пред чужденците; разхищения небивали никога в целия исторически живот на страната; грабежи на общественни имоти и ценности — за лично забогатяване; най-флангрантно нарушение на конституцията и конституционните правдини на народа; подкосяване основите на собствеността на бжлгарина, добитата с пот и мъжки; гавра с неговия свещен избран глас; кървави атентати и закани с поголовно избиване на политически противници; небивало разбойничество; лжжи пушани от министри за заблуди на обществото и печеляне гласувете му с измама; смъртна война на всеко по-съзнателно и по интелигентно, за да го направят негодно за работа; речи тжпашки, които само в Бжлгария могат да се тжрпят и за които цел народ се черви; организиране специална нитригантска служба, която да дава материали на опозицията за министерски кризи и която служба е извънредно характерна за манталитета и за лекомислието, с което дружбашките големци гледат на управлението.

Ето това сж съставните елементи, които съставляват тази задушлива атмосфера, която ни трови и мори. А колкото повече стои тя, толкова става поотровна, по-заразителна. До кога ще се тровим и морим от нея?

Ако беше дошла от вжн и ни се наложило от наши мощни неприятели, ще речем: „не сме в положение да я премахнем, защото тя за нас е foris majus, но...“ тя ни се наложи от довчерашни неизвестни тжмни личности за народа, които не само не сж вземали участие във всичко светло близко минало в страната, но даже с апломб го отричат.

Това сж жалки същества, които като напуснат сцената, ще станат невидими.

Тогава, трябва ли и може ли да тжрпим тази морална зараза, която ни е прехлюпила?

Где е онзи, който джржи отдушника: за да влее в отечествения небосклон чист балкански въздух, да помете тези морални миязми, които ни задушават? Нима трябва един цел народ с всичките свои ценни качества да се остави на шепа несретници да го отбият от неговия исторически път и го задушават морално?

Новото Добро-поле се люлее — то ще се събори от най-малкия законен пристъп.

Напред народе, ти ще победиш!

В. Константинов.

ЗАРИ И ОБЛАЧЕТА

Срам.

Когато Господ сътвори човека и му вдъхна жива душа, той вложил в последната едно особно чувство—срам. Според някои мъдрци, това чувство отличава човека от животното: животното върши много естествени работи, без да изпитва чувството срам. Не е така с човека: срамува се той.

Ей че и г. Стамболийски се е срамил в камарата, изчервил се, избил го пот, когато давал обяснения по 2-та милиона лева, прехвърлени чрез женевски банки на име на свата му и на Ст. Дупаринов. Държавни пари били—погрижил се г. Стамбол. да си дойдат на мястото и избрал за проводници на това свата си и г. Дупаринов: „може, рекал той, да ме убият, та държавните пари да не останат на моите наследници“. Добре, ами тая пушта червенина, това пусто омотаване около истината. И голямата смелост на г. Стамбол. не му помогнала—заиграла червенината, гърлото позасжхнало... Е, така е, г. Стамболийски!

Аз мисля, обаче, че това е пак хубаво: щом г-н Стам. може да се черви, това е добър знак, и България може да се радва. Народната мъдрост дума, че щом излезне срама от лицето, избягвала е човешината от сърдцето. Значи, г. Стамбол. го бива още за министър.

Но, виж, харесва ми и ловкостта на г. Стамбол. Дал — не дал още обяснения, полетял с мисълта си към Генуа... Хоризонти, въздух, слънце... Хвърля г. Стамбол. от високо една анатема към хората от опозицията и... лети ли, лети.

Много здраве, г. Стамбол!

ОТЗИВИ И БЕЛЕЖКИ

Министрите и положението

Министрите избегват всека среща с лица, които могат да им зададат въпроси около положението. С едно се те отърват, когато бждат поставени на тясно: „Блдете спокойни, всичко върви добре“. Това е заучения още от идването им на власт отговор. А от тогава доста неща минаха през политическия небосклон; доста се сгъсти атмосферата, а министрите все едно нещо повтарят: „Блдете спокойни“.

Ние се чудим на акжла на някой от софийските ни колеги, защо си губят времето да интервюират министрите по положението, материя, която те не познават. „Блдете спокойни“ — това прилича на кафежийското: „запобедайте едно емфие“.

Смушение

Силно смушение владее в лагера на дружбашите. Конфликт

ВЪЗДИШКИ

Джелатина—сжвестта.

В минути на най-голяма горест, когато душата се отваря с своите мистерии и из всекой неин олтар надничат студени, оцкжлени очи, свежт потжмнява—сякаш се покрива с черен [погребален саван. Човекът тогава отпуска глава под тежестта на спомените и плаче така, както душата знае само да плаче—плаче той—оплаква себе си....

Какво по-тъжно от това да оплакваш себе си? Да се поставиш сам на подсъдимата скамейка, да бждеш в едно и сжшо време и сждия и да решаваш своето оправдание и да се екукутиращ, по-смело, по-сурово от колкото джелатина екукутира убийцата, престжпника, оплютия от об-

та с професорите и тоя по мелия и чековете сж два кошмара, които измжчват и най-куражливата дружбаш г. Стамбул. Той е най-неспокоен и всичката му бойкост е изчезнала вече. Перспективата, че властта може да се изплжзне от ржцете на дружбашите, ги кара да потреперват истерично и да се жбят, че няма да позволят на никой да наруши медените им месеци. Един виден дружбаш преди няколко дни е казал в интимен кружок, че „тяхната се бидела бече, но че ще сбършат работата с една хубаба гурютлия, която ще се хареса най-много на комунистите“. В меродавните кржгове гледат на тия закани, като истерични гжрчения на хора, които сж пжтници вече...

Обвиняват се един друг.

Дружбашите до там сж изпаднали в своето шашардисване, че почнаха взаимно да се обвиняват, без да схващат онова, което явно се говори от хората, че няма място за много обвинения и, че има място само за едно обвинение, именно това, че правителството не знае какво прави и в залисията си отива толкова далече, че забравя лична и държавна чест. Спотайваното хжр-мжр, не може да не се види и колкото хората около „Земл. Знаме“ да се стараят да го маскират с коконски хитрувания, не могат. Факт е, който от никого не може да се оспори, че дружбашите се еджат едни други за общия свой грях.

Кризата

Ще могат ли дружбашите да издържат това положение? По тоя въпрос не може да има две мнения. Партия, която се излюпи благодарение на болното време след войната не може да бжде силна и издържи това тежко положение. Сломена от собствената си немощ, тя се сломява окончателно от обстоятелствата. Дружбашите сж обречени да загинат и те ще загинат толкова по-скоро, колкото повече се насилят да издържат положението. Сламката не може да подпре земята—тя се чупи и партийната немощ не може да издържи конфликти—тя се руши. Дружбашката партия скоро ще падне от власт и трябва да падне.

ществото човек, който живота отритва в гроба.

Тжжно и болно, но... Човека е сам пред себе си, нему не му тегне ни маска, ни приструвка—той е гол с своите мисли, с своите чувства, — гол и в ржцете на себе си—джелатина—сжвестта.

Тжжно и болно, но при това и велико.

А какво би станало от тоя корав свет, ако хората всека вечер преди лягане се изправяха пред себе си на сжд и ако маските падаха под ударите на джелатина—сжвестта? Биха изчезнали много сжлзи, биха замржзнали много усмивки—би изникнало от днешния кжрвав свет цветето на човешината, на добродетелта—би изгредло ново слънце и би настанал нов живот....

Нави вечним

ЕДНА ИДЕЯ

(„Морски сговор“).

Една идея — която на всички ни, сякаш, е известна, и по която се пак ние нямаме никакви сведения. Думата е за морето; идеята — за значението на морето в стопанския, политическия, търговския, културния, икономическия живот.

Преди няколко дена в града ни бе г. Купов, пратеник на новоустроения „Морски сговор“ във Варна. г. Купов е бивш морски офицер, казват оня, който прожълми в 1912 год 13 г. турския крайцер „Хамидие“ в Черно-море. Г-н Купов ни даде такава илюстрация, даде ни такива сведения за морето, за морските пжтица, за ролята на морето в мировата култура, тж академично и обстойно развита темата си, че ние, всички присжтстващи изкренно му ржкоплескахме. Между многото, което се е говорило на нашата сцена в Сливен, пред нашата обществена аудитория, речта на г. Купов трябва да се отбележи като пжрвостепенна по значението на темата си, като образцова по обработката си.

Онова, което представя за нас особен интерес, и което г. Купов особно добре разви, е нашата пжлна отдалечност — по психика, по природна склонност — от морето. Ние не познаваме тая стихия, ние сме чужди на нея — на нейното величие, като стихия, на нейните богатства, на онова, което тя дава. Още в далечното минало, дошли на балканите, нашите деди славяни, слезли до бряговете на Егея, се отдржпнали оплачени и очудени от нея. „Не е за нас“. — И до днес ние чуждим от нея. На черноморския бряг, джлжг около 400 км., ние имаме две бжлгарски седа, от които едното с обжрнати гжрбом към морето кжщи! — В село Кюприя бжлгарина не може да куса риба, уловена от него в морето: той, обаче, се вре и тжркаля в малката рекичка, която се влива наблизу в морето! Характерно явление. — Дунавът е чужд за нас още. Международна река, за която се водят борби, ние я гледаме и възпяваме само. Видин и околността му едва сега стават части на България — след като се построи железницата, и никой дотогава — освен един Ломски гржк — не се сети и реши да използва Дунава като сжобщително средство. Риболовството по Дунава е повече в чужди ржце. — „Виждете, казва г. Купов, названията само на рибите, видовете риби: два три вида носят само бжлгарски имена! Всичко друго е турско, гржско, но не и бжлгарско!“

А бжлгаринът, ако влезе сам в морето, лесно се приспособява към него. Въпреки лошата му премждрост „на джрво без корен се некачай“, той може да бжде моряк.

Нашето неразбиране морето ни докара, според г. Купов, до едно глупаво положение в 1913 год. Излязохме на морето, имахме го и, като го неразбирахме, турихме го на едни

везни с едно болно честолюбие, както щете кажете, и го загубихме, загубихме го, уви, завинаги! — Сжплачем за изход на Егея! По-мжжкелно testimonium pauperitatis за едни народ от това, едва ли има!

И г. Купов умно говори, апелативно от името на „Морски сговор“ да тжрсим морето, да го проумеем, да го берем. — Нито нашия стопански, нито нашия политически живот е свършил завинаги: и вика „да отидем към морето, да го изучим и използваме“ не е неуместен.

Поради това и самата идея „Морски сговор“ посрещаме с уважение. — И в града ни вече е съставен такжв „Сговор“, дружествено членството в който е безплатно. Няка гражданите морално подкрепят идеята на „Морски сговор“.

ХРОНИКА

Митинга в Сливен.

По инициативата на общогражданския културно-професионален комитет на 26 того се състоя на площад „Х. Димитр“ митинг, гдето бехе съкжл многохилен народ без разлика на партии, как жкто митинг много години Сливен не беше виждал.

При ентузиазм, как жкто рядко може да се създаде, сливенското гражданство изслуша речите на ораторите: П. Данчев, Йосиф Робев и С. Донков и с бурни ржкоплескаки одобри резолюцията, изработена изпжлнителния комитет.

Сливен, който винаги е бил на по-ло на всички движения и тук се показа на своята висота, като обяви война на дружбашкото правителство осжди неговата опропастителна народа вжнкашна и вжтрешна политика и единодушно подчерта, че няма вече моралното — законно право да джржи властта, а трябва да вжрви.

За конференцията в Генуа.

В отговор на поканата, която правителството е отправило към парламентарната група на Обедин. и прогресивна партия да даде за свой представител за член в делегацията, която ще участвува в конференцията в Генуа, централното бюро на партията, е вземало следното решение:

Отказваме да се отзовем на поканата на правителството, понеже лата политика на правителството както и начина на действията на Министр-председателя не ни дават никакво основание да верваме участие на наш представител в делегацията за Генуа може да бжде полза за България.

Явна благодарност.

Комитетът за безплатните ученически обеда в гр. Сливен, иска своята явна благодарност към

1. Н. Благоевнейство свещ. П. Атанасов за подарените 200 лева

2. Наследниците на покойните и Йор. Данчеви — от Сливен — за дарените 1500 лева.

Престигнаха в магазина ми:

Кревати табло, мушаме за маси, огледала, парфюмерия, шех сукнени мжжки, ученически, сламени, Галантерия, стжклари и разни детски играчки.

С почитание: ПАСКО КУЛ

Площад „КОБУРГ“ № 8 Ямбол.

Специалист по вжтрешните машинни болести

Подвижна Електромеханическа и техническа работилница

Никола Ив. Кираджиев — Сливен

Махала »КОКОШАРСКА« № 609.

Приема за поправка на самото место разни видове шевни, тачни, пишущи и др. машини, мотори, динамо-машини, регентови парати, и др. Инсталирва всекажв вид електрически инсталации при скромно вжзнаграждение. За всека поправка дава гаранция.

Намира се винаги при тютюнопродавица ЛАМБИТО.

Диря сждружник или благодетел, при вжзграждение, с капитал до 60,000 лв. за ново Индуриално предприятие в страната ни.

Споразумение: Н. Ив. Кираджиев — Сливен